

Pas a desnivell

Mar picada

Abans, en els temps de les navegacions heroiques, era molt important saber carregar un vaixell. L'art d'equilibrar l'estiba era un coneixement indispensable per tal d'assegurar un viatge feliç (fins on la felicitat era possible en casos així), ja que si passaven per mar dolenta, una nau mal estibada encara anava més de tort, amb el consegüent perill de naufragi.

Algú ha comparat la política amb un vaixell. No val la pena de sospesar l'uncert o la fallada d'aquesta comparança, perquè, al final, topariem com sempre amb la paret dels gustos oposats. Però la imatge és suggestiva; l'aigua a sota, moure's amb bressoleig, algú al timó, una oficialitat amb autoritat a diversos nivells, una marineria amb missions específiques i una massa de passatgers com saltamartins, preocupats perquè el mareig no els faci perdre el món de vista i puguin aguantar-se tothora drets.

El vaixell polític —el del símil—, a diferència de l'altre —el de debò—, no té cura d'equilibrar l'estiba. Al contrari. A bord, l'obsessió general és saber quin és el costat bo (una qualitat que fluctua) per acudir-hi amb prestesa, atropellant-se si cal per agafar-hi un lloc de preferència. L'allegoria de les rates que fugen ve molt després, quan s'ha provat tot; en principi, es produeixen aquestes corredisses, de proa a popa, de babord a estribord, amb tot de viceverses. L'embarcació es ressent d'aquest mal repartiment del pes i s'inclina, picant de mascaró o de castell, mullant-se les bordes de cada banda i fent aigües.

Més o menys anem així, no calen les il·lustracions de l'auca per a fer-la més entenedora. Hi ha molta gent que va esverada, amb els ulls fora del cap. ¿Quin pas han de fer que no es converteixi en una ensopegada? ¿On han de carregar el cos perquè no es torni la gota d'aigua que fa vessar el vas?

Fa poques hores, he trobat casualment un amic amb el qual no ens vàiem de feia mesos. Érem a la Rambla de Catalunya xamfrà Diputació. L'amic és de confiança, home de fiar. Estava amoïnada i m'ha dit: —Celebro aquest atzar, perquè volia avisar-te. Si alguna vegada veus que la meua signatura no apareix en manifestos, proclames, sol·licituds, protestes, adhesions i altres on hauria d'ésser-hi, o bé observes que el meu nom no figura en reunions, congressos, comitès o similars on tu saps que hi escauria, pensa que és perquè no m'hi han convidat. Que no en sabia res, vaja!

L'he cregut, no dubto d'ell. Hi ha qui, a l'hora d'estibar la càrrega i amb l'excusa de les precaucions, es deixa dur per l'egoisme. ● PERE CALDERS